

2361 1ste Beh. af Lovf. om de

geistlige Emb. Lønninge 2362

noget overordentligt Overbud, som kan bruges til andre Ting end til kirkelige Diemed; jeg vilde ogsaa finde det unaturligt, om det blev brugt til Andet. Der kan tværtimod blive Tale om, at den Hjælpefond, som Regjeringens Forslag vil have, ikke nær vil blive istand til at afhjælpe de Mangler, som Lovforslaget antyder. Jeg skal hermed for mit Vedkommende standse, idet jeg siger, at jeg vilde finde det overordenlig heldigt, om vi i en nær Fremtid kunde være saa heldige at komme tilende med denne Sag. Denne Sag er en alvorlig Sag ikke blot for Nøgledagen, men ogsaa for Befolkningen, en Sag, som vækker Opmærksomhed overalt, og en Sag af megen Vigtighed for vedkommende Embedsmænd. — Endnu vil jeg dog tillade mig at omtale et Punkt, som blev berørt af et æret kongevalgt Medlem (Fischer), men som efter min Mening blev godt besvaret af den ærede 1ste Landstingsmand for 1ste Kreds (Madvig), nemlig angaaende Kirkens Eiendomsret. Der er ingensomhelst anden Løsning paa dette Spørgsmaal end den, at Lovgivningsmagten tager sin Bestemmelse og siger: De Midler tilhøre Staten. Der er ingensomhelst anden Domstol at appellere til, og om en særlig Kommission blev nedsat for at overveje dette Spørgsmaal, saa er det aldeles sikkert, at en saadan Kommissions Udtalelse vilde slet ikke blive godkjendt; dette maa vi være aldeles belavede paa. Det ærede kongevalgte Medlem synes mig derfor egentlig ikke at skulle bebrejde Kirkekommissionen, at den ikke havde taget dette Spørgsmaal under alvorlig Overvejelse, saameget mindre som det ærede kongevalgte Medlem kan være overbevist om, at Sagen ikke gik uomtalt hen i Kirkekommissionen, hvorimod et Botium i Betænkningen i saa Henseende vistnok ikke vilde have fundet stor Anklang.

Ogenbøll: Det er kun for en kort Bemærkning ligeoverfor den ærede Landstingsmand, (som nu satte sig, at jeg har begjært Ordet.) Han begyndte med den Udtalelse, at

det havde været heldigere eller uheldigere, om jeg havde overladt til ham eller til dem, der forsvare den Mening, at de kirkelige Midler bør inddrages under Finantserne, at udvillige Grundene, hvorfor det Dunst var saa stærkt fremherskende hos dem, Jeg vil i den Henseende gøre den Berigtigelse ligeover den ærede Landstingsmand — og maatte er jeg ogsaa bleven en Smule misforstaaet af den ærede Formand — at jeg sagde, at jeg slet ikke kunde finde nogen Grund derfor, og at jeg forgjæves søgte en saadan. Det være langt fra mig at ville gribe ind i Andres Rettigheder og at ville begynde at dokumentere Sagen fra et Standpunkt, der er modsat mit. Jeg udtalte som mit Anskuelse, at denne Strid om Midlernes Inddragning i Finantserne eller ikke var et Hovedpunkt, og jeg sagde, at jeg ikke kunde forstaa Grunden dertil. For mig staar det, som om Spørgsmaalet er et rent — jeg vil ikke gjentagende bruge Udtrykket doktrinært — Systemspørgsmaal, Principspørgsmaal, jeg kan ikke saa fat paa andre Grunde. Den ærede Landstingsmand, der sidst havde Ordet, sagde, at Grunden var hovedsagelig den, at man vilde have Indflydelse paa Lønningen; det skal jeg imidlertid ikke videre gaa ind paa. Jeg synes, at, naar vi vedtage en Lov om Lønninger, har jo Nøgledagen lige god Indflydelse paa Lønningerne, enten Indtægterne, hvoraf de skulle tages, indflyde paa den ene eller paa den anden Maade. Jeg sagde som sagt Intet for at ville fremdrage eller kritiskere Bevæggrundene hos dem, der holde paa den modsatte Mening; jeg sagde tværtimod, at, naar jeg læser Forhandlingerne, saa faar jeg uvilkaarlig et Indtryk, som atter og atter kommer frem for min ensfoldige Tankegang, og som jeg blot skal betegne ved at minde om et Spørgsmaal, der er fremsat af et Medlem, som jeg vel skal vogte mig for at nævne, det Spørgsmaal nemlig: Staar Finantsloven over andre Love? hvorpaa det omtalte Medlem selv svarede: Ja, det er min Tanke. Hvad jeg anførte med Hensyn til